

COUNCIL OF EUROPE
CONSEIL DE L'EUROPE

VIJEĆE EVROPE

CPT/Inf/C (2002) 1
Bosanski / Bosnian / bosnien

**Evropski komitet za sprečavanje mučenja
i nehumanog ili ponižavajućeg postupanja ili kažnjavanja
(CPT)**

**Evropska konvencija
o sprečavanju mučenja
i neljudskog ili ponižavajućeg
postupanja ili kažnjavanja**

Tekst konvencije i Objašnjenja

Izdanja Evropskih ugovora (ETS) -broj 126.

Tekst izmijenjen u skladu sa odredbama Protokola 1 (ETS No. 151) i Protokola 2 (ETS No. 152) koji je stupio na snagu 1. marta 2002. godine.

SADRŽAJ

Strana

Evropska konvencija o sprečavanju mučenja i neljudskog ili ponižavajućeg postupanja ili kažnjavanja.....	4
Objašnjenje konvencije.....	15

Evropska konvencija o sprečavanju mučenja i neljudskog ili ponižavajućeg postupanja ili kažnjavanja

Države članice Vijeća Evrope, potpisnice ove Konvencije,

Vodeći računa o odredbama Konvencije o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda,

Podsjećajući da, prema članu 3. pomenute Konvencije “niko se ne smije podvrgnuti mučenju ili nečovječnom, odnosno ponižavajućem postupanju ili kažnjavanju”,

Konstatujući da osobe koje smatraju da su žrtve prekršaja člana 3. mogu da se koriste mehanizmima koje predviđa ova Konvencija;

Uvjerene da se zaštita osoba lišenih slobode od mučenja i neljudskog ili ponižavajućeg postupanja ili kažnjavanja može pojačati vansudskim sredstvima preventivnog karaktera koja se zasnivaju na posjetama,

Sporazumjele su se kako slijedi:

Poglavlje 1

Član 1.

Ustanovljava se Evropski komitet za sprečavanje mučenja i neljudskog ili ponižavajućeg postupanja ili kažnjavanja (u daljem tekstu: Komitet). Komitet putem posjeta osobama lišenim slobode ispituje kako se prema njima postupa sa ciljem da, ukoliko je potrebno, poveća zaštitu tih osoba od mučenja i neljudskog ili ponižavajućeg postupanja ili kažnjavanja.

Član 2.

Svaka ugovorna strana će dozvoliti da se, u skladu sa ovom Konvencijom, sprovede posjete osobama koje su javne vlasti lišile slobode u svakom mjestu koje je u okviru njene nadležnosti.

Član 3.

Komitet i odgovorne državne vlasti relevantne ugovorne strane će međusobno sarađivati u primjeni ove Konvencije.

Poglavlje 2

Član 4.

1. Komitet se sastoji od onoliko članova koliko ima ugovornih strana.
 2. Članovi Komiteta se biraju iz redova osoba visokih moralnih kvaliteta koje su priznati stručnjaci za oblast ljudskih prava ili koje imaju profesionalno iskustvo u oblastima pokrivenim ovom Konvencijom.
 3. Ista država ne može imati u Komitetu više od jednog svog državljanina.
 4. Članovi, izbrani u licnom svojstvu, nezavisni su i nepristrasni i na raspolaganju su Komitetu radi efikasnog obavljanja svojih dužnosti.
-

Član 5.¹

1. Članove Komiteta bira Komitet ministara Vijeća Evrope apsolutnom većinom glasova, sa liste imena koju priprema Biro Savjetodavne skupštine Vijeća Evrope; svaka nacionalna delegacija strana zastupljenih u Savjetodavnoj skupštini predlaže tri kandidata, od kojih su bar dvojica njeni državljani.

Kada se bira član Komiteta u odnosu na državu koja nije članica Vijeća Evrope, Biro Savjetodavne skupštine poziva parlament te države da predloži tri kandidata od kojih će najmanje dvojica biti njeni državljani. Komitet ministara vrši izbor poslije konsultacija sa dotičnom državom ugovornicom.

2. Isti postupak se primjenjuje i prilikom popunjavanja upražnjenih mjesta.

3. Članovi komiteta biraju se za period od četiri godine. Oni se mogu dva puta ponovo birati. Međutim, od članova izabranih prilikom prvog izbora mandati tri člana ističu na kraju druge godine. Članove čiji mandat ističe poslije dvije godine određuje žrijebom generalni sekretar Vijeća Evrope neposredno pošto su obavljani prvi izbori.

4. Da bi se obezbjedilo da se, koliko je to moguće, jedna polovina članstva Komiteta obnavlja svake dve godine, Komitet ministara može prije svakih sljedećih izbora odlučiti da mandat ili mandati jednog ili više članova koji budu izabrani traju duže ili kraće od četiri godine, ali ne duže od šest i ne kraće od dvije godine.

5. Kada je riječ o više mandata, a Komitet ministara primjenjuje prethodni stav, generalni sekretar Vijeća Evrope žrijebom raspoređuje mandate neposredno poslije izbora.

Član 6.

1. Komitet se sastaje na sjednicama zatvorenim za javnost. Za kvorum je potrebno prisustvo većine članova. Odluke Komiteta donosi većina prisutnih članova, shodno odredbama člana 10, odjeljka 2.

2. Komitet usvaja svoj poslovnik.

3. Generalni sekretar Vijeća Evrope obezbjeđuje rad Sekretarijata Komiteta.

¹ Tekst izmijenjen shodno odredbama Protokola broj 1 (ETS No. 151) i Protokola broj 2 (ETS No. 152).

Poglavlje 3

Član 7.

1. Komitet organizuje posjete mjestima pomenutim u članu 2. Osim periodičnih posjeta, Komitet može organizovati i onakve posjete kakve on procijeni da okolnosti to zahtijevaju.
2. Po pravilu, posjete sprovode bar dva člana Komiteta. Ukoliko Komitet procijeni da je to neophodno, može zatražiti pomoć eksperata ili prevodilaca.

Član 8.

1. Komitet obavještava vladu Strane u pitanju o svojim namjerama da obavi posjetu. Po upućivanju takvog obavještenja, Komitet može u svako doba posjetiti bilo koje mjesto pomenuto u članu 2.
 2. Strana ugovornica osigurava sljedeće olakšice za članove Komiteta da bi oni mogli da sprovode svoja zaduženja:
 - a) mogućnost pristupa njenoj teritoriji i putovanja po zemlji bez ograničenja;
 - b) potpune informacije o svim mjestima u kojima se nalaze osobe lišene slobode;
 - c) neograničen pristup svim mjestima u kojima se nalaze osobe lišene slobode, uključujući i pravo na slobodno kretanje unutar tih mjesta;
 - d) ostale informacije raspoložive Strani ugovornici koje su neophodne da bi Komitet obavljao svoje zadatke. Prilikom traženja tih informacija Komitet mora poštovati pravila nacionalnog zakonodavstva i profesionalnog morala koja se u tim situacijama primjenjuju.
 3. Komitet ima pravo da sa osobama lišenim slobode razgovara bez prisustva svjedoka.
 4. Komitet može slobodno razgovarati sa bilo kojom osobom za koju vjeruje da posjeduje relevantne informacije.
 5. Ukoliko je potrebno, Komitet može svoja zapažanja odmah proslijediti nadležnim vlastima Strane u pitanju.
-

Član 9.

1. U izuzetnim okolnostima, nadležne vlasti strane u pitanju mogu uložiti prigovor Komitetu protiv sprovođenja posjete određenom mjestu ili u vrijeme koje je Komitet predložio. Takvi prigovori se mogu uložiti samo iz razloga narodne odbrane, javne bezbjednosti, ozbiljnih nemira u mjestima u kojima se nalaze osobe lišene slobode, zdravstvenog stanja osobe ili ako je u toku hitno saslušanje vezano za ozbiljno krivično djelo.

2. Shodno takvom prigovoru, Komitet i Strana ugovornica će odmah započeti pregovore da bi se takva situacija razjasnila i pronašlo sporazumno rješenje koje bi omogućilo Komitetu da sprovodi svoje aktivnosti na djelotvoran način. Takav dogovor može uključiti mogućnost da se osobe koje Komitet predlaže da posjeti prebace u neko drugo mjesto. Dok se posjeta ne obavi, Strana ugovornica će Komitetu dostaviti informacije o svakoj osobi za koju je on zainteresovan.

Član 10.

1. Poslije svake posjete Komitet sastavlja izvještaj o činjeničnom stanju utvrđenom prilikom posjeta, uzimajući u obzir sve primjedbe koje mu Strana u pitanju podnese. Ovoj će Strani Komitet dostaviti svoj izvještaj koji sadrži preporuke za koje smatra da su neophodne. Komitet se može savjetovati sa Stranom ugovornicom u cilju predlaganja eventualnog poboljšanja zaštite osoba lišenih slobode.

2. Ako Strana ugovornica odbije da saraduje ili da poboljša situaciju shodno preporukama Komiteta, i nakon što je ova strana imala priliku da iznese svoje stavove povodom preporuka, Komitet može, odlukom donijetom dvotrećinskom većinom, dati izjavu za javnost koja se odnosi na to pitanje.

Član 11.

1. Informacije koje Komitet prikupi u vezi sa posjetom, njegov izvještaj i konsultacije sa Stranom ugovornicom u pitanju, povjerljive su prirode.

2. Komitet objavljuje svoj izvještaj, uz komentare Strane ugovornice u pitanju, kad god to od njega ta Strana ugovornica zatraži.

3. Međutim, ne objavljuju se nikakvi lični podaci bez izričitog pristanka osobe u pitanju.

Član 12.¹

U skladu s pravilima o povjerljivosti sadržanim u članu 11, Komitet svake godine podnosi Komitetu ministara opšti izvještaj o svom radu, koji se dostavlja Savjetodavnoj skupštini i svakoj državi koja je Strana ugovornica ove Konvencije a nije članica Vijeća Evrope, i koji se objavljuje.

Član 13.

Članovi komiteta, eksperti i ostale osobe koje pomažu u radu Komiteta moraju, za vrijeme i po isteku svog mandata, sačuvati povjerljivost činjenica ili informacija do kojih su došli za vrijeme vršenja svojih dužnosti.

Član 14.

1. Imena osoba koje pomažu u radu Komiteta biće navedena u obavještenju iz člana 8, stav 1.
2. Eksperti djeluju po uputstvima i ovlaštenju Komiteta. Oni moraju posjedovati odgovarajuću stručnost i iskustva u pogledu pitanja koja uređuje ova Konvencija, i moraju se obavezati da budu nezavisni, nepristrasni i na raspolaganju jednako kao i članovi Komiteta.
3. Strana ugovornica može, u izuzetnim slučajevima, izjaviti da određenom stručnjaku ili nekoj drugoj osobi koja pomaže u radu Komiteta nije dozvoljeno da učestvuje u posjeti mjestu koje se nalazi u njenoj nadležnosti.

¹ Tekst izmijenjen shodno doredbama Protokola 1 (ETS No. 151).

Poglavlje 4**Član 15.**

Svaka Strana ugovornica dostavlja Komitetu naziv i adresu nadležne vlasti koja prima obaveštenja za svoju Vladu i ime oficira za vezu koga ona može imenovati.

Član 16.

Komitet, njegovi članovi i eksperti pomenuti u članu 7, stav 2. uživaju povlastice i imunitete koje predviđa Dodatak ove konvencije.

Član 17.

1. Ova Konvencija neće djelovati na štetu odredbi domaćeg zakonodavstva ili nekog drugog međunarodnog sporazuma koji osigurava veću zaštitu osobama lišenim slobode.
 2. Nijedna odredba ove Konvencije ne može biti tumačena tako da ograničava ili ukida nadležnost organa Evropske konvencije o ljudskim pravima ili obaveze koje su Strane ugovornice tom Konvencijom preuzele.
 3. Komitet ne posjećuje mjesta koja predstavnici ili delegati Sila zaštitnica ili međunarodnog komiteta Crvenog krsta efikasno i na redovnoj osnovi posjećuju na osnovu Ženevskih konvencija od 12. avgusta 1949. i njihovih Dopunskih protokola od 8. juna 1977.
-

Poglavlje 5

Član 18.¹

1. Ova Konvencija je otvorena za potpisivanje državama članicama Vijeća Evrope. Ona podliježe ratifikaciji, prihvatanju ili odobravanju. Instrumenti o ratifikaciji, prihvatanju ili odobravanju se deponuju kod Generalnog sekretara Vijeće Evrope.

2. Komitet ministara Vijeća Evrope može pozovati državu koja nije članica Vijeća Evrope da pristupi Konvenciji.

Član 19.¹

1. Ova Konvencija stupa na snagu prvog dana po isteku perioda od tri mjeseca od datuma kada je sedam država članica Vijeća Evrope izrazilo pristanak da se obavežu ovom Konvencijom u skladu sa odredbama člana 18.

2. U odnosu na državu koja naknadno izrazi pristanak da se obaveže ovom Konvencijom, ona stupa na snagu prvog dana po isteku perioda od tri mjeseca od datuma deponovanja instrumenta o ratifikaciji, prihvatanju, odobravanju ili pristupanju.

Član 20.¹

1. Svaka država ugovornica može u vrijeme potpisivanja ili prilikom deponovanja instrumenata o ratifikaciji, prihvatanju, odobravanju ili pristupanju da navede teritoriju ili teritorije na koje se ova Konvencija primjenjuje.

2. Svaka država ugovornica može naknadno, izjavom upućenom Generalnom sekretaru Vijeća Evrope, da proširi primjenu ove Konvencije na bilo koju drugu teritoriju navedenu u izjavi. U odnosu na tu teritoriju Konvencija stupa na snagu prvog dana po isteku perioda od tri mjeseca od datuma kada je Generalni sekretar primio tu izjavu.

3. Sve izjave date u skladu sa prethodna dva stava, u odnosu na bilo koju teritoriju navedenu u izjavi, mogu se povući notifikacijom dostavljenom Generalnom sekretaru. Povlačenje stupa na snagu prvog dana po isteku perioda od tri mjeseca od datuma kada je Generalni sekretar primio pomenutu notifikaciju.

¹ Tekst izmijenjen slodno odredbama Protokola broj 1 (ETS No. 151).

Član 21.

Ne mogu se izraziti nikakve rezerve u odnosu na odredbe ove Konvencije.

Član 22.

1. Svaka od Strana ugovornica može, u svako doba, otkazati ovu Konvenciju dostavljanjem notifikacije generalnom sekretaru Vijeća Evrope.
2. Otkazivanje stupa na snagu prvog dana po isteku perioda od dvanaest mjeseci od datuma kada je Generalni sekretar primio pomenuto obavještenje.

Član 23.

Generalni sekretar Vijeća Evrope obavještava države članice i svaku državu koja je Strana ugovornica Konvencije a nije država članica Vijeća Evrope o:

- a) svakom potpisivanju;
- b) svakom deponovanju instrumenata o ratifikaciji, prihvatanju, odobravanju ili pristupanju;
- c) svakom datumu stupanja na snagu ove Konvencije u skladu sa članovima 19. i 20;
- d) svakom drugom postupku, obavještenju ili saopštenju koje se odnosi na ovu Konvenciju, osim za postupke preduzete shodno članovima 8. i 10.

U potvrdu čega su doljepotpisana i u tom cilju propisno ovlaštena lica i potpisala ovu Konvenciju.

Sačinjeno u Strazburu 26. novembra 1987. godine, na engleskom i francuskom, u jednom primjerku koji će biti deponovan u Arhiv Vijeća Evrope. Oba teksta su autentična. Generalni sekretar Vijeća Evrope poslaće ovjereni prijepis svakoj državi članici Vijeća Evrope.

Dodatak

Privilegije i imuniteti

Član 16

1. U smislu ovog dodatka odredbe koje se odnose na članove Komiteta odnose se i na eksperte pomenute u članu 7, stav 2.
2. Članovi Komiteta obavljajući svoje dužnosti i prilikom putovanja koja su u funkciji tih dužnosti uživaju sljedeće privilegije i imunitete:
 - a) imunitet od hapšenja ili pritvaranja, te oduzimanja ličnog prtljaga i, kada je riječ o izjavama datim pismeno ili usmeno, kao i kada su u pitanju ostali akti preduzeti u obavljanju funkcije, uživae imunitet od bilo kakvog sudskog postupka;
 - b) izuzimanje od bilo kakvog ograničavanja slobode kretanja prilikom izlaska ili povratka u zemlje u kojima žive i ulaska i izlaska u zemlju u kojoj vrše svoje dužnosti, i od evidentiranja u službama za strance u zemlji koju posjećuju ili kroz koju prolaze prilikom vršenja svojih dužnosti.
3. Tokom putovanja preduzetih u obavljanju njihovih funkcija članovi Komiteta, kada je riječ o carinskim formalnostima i onim kod zamjene novca, uživaju sljedeće olakšice:
 - a) njihove vlade će im dati iste one koje uživaju visoki funkcioneri kada putuju službeno u inostranstvo u privremenoj misiji;
 - b) vlade ostalih Strana ugovornica daće im iste one koje uživaju predstavnici stranih vlada u privremenoj službenoj misiji.
4. Dokumenti i ostali papiri koji pripadaju Komitetu, ukoliko se oni odnose na poslove koje Komitet obavlja, su nepovredivi.

Zvanična prepiska i ostala zvanična saopštenja Komiteta ne smiju se zadržavati niti cenzurisati.

5. Da bi se članovima Komiteta omogućila potpuna sloboda javnog istupanja i puna nezavisnost u obavljanju dužnosti, nastaviće se imunitet od bilo kakvog sudskog postupka u odnosu na izjave koje daju u pisanoj ili u usmenoj formi, te drugih akata učinjenih u obavljanju svoje dužnosti, i pošto njihov mandat bude okončan.

6. Privilegije i imuniteti koje uživaju članovi Komiteta dodjeljuju im se ne radi sticanja lične koristi, već da bi se sačuvala nezavisnost prilikom obavljanja njihovih dužnosti. Jedino Komitet ima nadležnost da ukine imunitet svojih članova; on ne samo da ima pravo, već i obavezu da ukine imunitet jednog od svojih članova u slučaju kada, po njegovom mišljenju, imunitet ometa tok pravde i kada se on može ukinuti bez štete po svrhu njegovog dodjeljivanja.

Objašnjenje konvencije

1. Uvod

1. Savjetodavna skupština Vijeća Evrope je 28. septembra 1983. usvojila Preporuku 971 (1983.) o zaštiti zatvorenika od mučenja i svirepog, neljudskog ili ponižavajućeg postupanja ili kažnjavanja. U tom tekstu Skupština je posebno preporučila da Komitet ministara usvoji nacrt Evropske konvencije o zaštiti zatvorenika od mučenja i svirepog, neljudskog i ponižavajućeg postupanja ili kažnjavanja koji je dodat preporuci.

Ono što je prethodilo ovoj inicijativi može se ukratko opisati na sljedeći način:

2. Januara 1981. Skupština je usvojila Preporuku 909 (1981.) o Međunarodnoj konvenciji protiv mučenja, u kojoj se poziva na rezultate ostvarene u okviru Ujedinjenih nacija i preporučuje da Komitet ministara pozove vlade država članica da ubrzaju usvajanje i primjenu Nacrta konvencije o zabrani mučenja koji je sastavila Komisija o ljudskim pravima Ujedinjenih nacija. Takođe je pozvala vlade država članica zastupljenih u Komisiji da učine sve što je u njihovoj moći da osiguraju da Komisija detaljno razmotri Nacrt opcionog protokola Konvencije (koji je podnijela Kostarika), pošto je Konvencija bila dostavljena Ekonomskom i Socijalnom savjetu Ujedinjenih nacija.

3. Marta 1981. u Skupštini su podnijeta dva prijedloga rezolucija protiv mučenja u državama članicama Vijeća Evrope, jedan je potekao od gospodina Lidboma (Lidbom) (dokument 4718 rev.), a drugi od strane gospodina Jegera (Jäger) (dokument 4730). Ovi prijedlozi su dostavljeni Komitetu za pravne poslove koji je odlučio uzeti ih u razmatranje.

4. Rezultat rada Komiteta za pravne poslove bio je izvještaj (dokument 5099) koji je u ime Komiteta sastavio gospodin Berije (Berrier) i koji je usvojen 30. juna 1983. Ovaj izvještaj je sadržao nacrt Evropske konvencije koji je na zahtjev izvjestioca razradila Međunarodna komisija pravnika i Švicarski komitet protiv mučenja.

Septembra 1983, gospodin Dedžardin (Dejardin) je izložio mišljenje Komiteta za političke poslove o ovom izvještaju.

5. Ovdje treba napomenuti da je u okviru Ujedinjenih nacija vođen sličan postupak i da je tekst Konvencije protiv mučenja i drugih svirepih, neljudskih ili ponižavajućih postupanja ili kažnjavanja, pomenut u Preporuci 909, usvojila Generalna skupština Ujedinjenih nacija 10. decembra 1984. poslije čega je uslijedilo njeno potpisivanje. Što se tiče nacrtu Opcionog protokola koji je podnijela Kostarika, on ima za cilj da uspostavi preventivne mehanizme slične onima koje predviđa nacrt Konvencije uz skupštinsku Preporuku 971.

6. Po usvajanju Preporuke 971, Komitet ministara je na 336. zasjedanju Zamjenika ministara, januara 1984. povjerio sljedeće zadatke Koordinacionom komitetu za ljudska prava.

“Da razmotri skupštinsku Preporuku 971 sa ciljem da se, nakon savjetovanja sa Evropskim komitetom za krivičnopravna pitanja, tekst nacrtu Konvencije i ostalih pravnih instrumenata o zaštiti zatvorenika od mučenja i svirepih, neljudskih ili ponižavajućih postupanja ili kažnjavanja podnese Komitetu ministara.”

7. Komitet eksperata za dalji razvoj prava ugrađenih u Evropsku konvenciju o ljudskim pravima, tijelo koje je podređeno Koordinacionom komitetu za ljudska prava, je na 15. sastanku u martu 1984. dobio uputstva da radi pod nadležnošću Koordinacionog komiteta.

8. Komitet eksperata je razmotrio nacrt Konvencije uz Preporuku 971 na svojim zasjedanjima od maja 1984. do juna 1986. Između ostalog ovaj Komitet je uzeo u obzir da:

- Konferencija Ministara o ljudskim pravima (Beč, 19-20. mart 1985.) u svojoj Rezoluciji br. 2 “apeluje na Komitet ministara da što hitnije završi rad na nacrtu pravnih instrumenata o mučenju imajući u vidu njihovo usvajanje”;
 - Završno saopštenje 76. zasjedanja Komiteta ministara (25. april 1985.) ističe da ministri “podržavaju apel Konferencije”;
 - u Skupštini su predsjedavajućem Komiteta ministara postavljena tri pitanja koja se odnose na nacrt Konvencije, jedno od strane gospodina Berijea (Berrier) u januaru 1985, a druga dva od strane gospodina Arbeloa (Arbeloa) u aprilu i septembru 1985;
 - u Završnom saopštenju 77. sjednice (20. novembar 1985.) Komitet ministara je ponovo izrazio veliko interesovanje da se nacrt Konvencije okonča.
-

9. Komitet ministra je u toku svog rada imao prilike savjetovati se sa Evropskom komisijom i Sudom za ljudska prava. Takođe je organizovao sastanke na kojima su bili prisutni predstavnici Međunarodne komisije pravnik, Švicarskog komiteta protiv mučenja i Međunarodnog komiteta Crvenog krsta. Na ostalim saslušanjima bila su prisutna dva stručnjaka iz oblasti psihijatrije. Prije nego što je u junu 1986. proslijedio Koordinacionom komitetu uvodni nacrt Konvencije, Komitet eksperata je uzeo u obzir mišljenje Evropskog komiteta za saradnju u oblasti prava i Evropskog komiteta za krivičnopravna pitanja sa kojima se Koordinacioni komitet prethodno savjetovao po ovom pitanju.

10. Osim sa gore pomenutim tijelima Koordinacioni komitet se takođe savjetovao i sa Evropskom komisijom i Sudom za ljudska prava. Tekst nacrta Evropske konvencije o sprečavanju mučenja i neljudskog ili ponižavajućeg postupanja ili kažnjavanja je dobio završnu formu na 21. sastanku Upravnog komiteta, novembra 1986, a potom je proslijeđen Komitetu ministara.

11. Pošto je konsultovao Skupštinu (vidi Mišljenje br. 133 od 27. marta 1987.) Komitet ministara je usvojio tekst Konvencije 26. juna 1987. 26. novembra 1987. je ova Konvencija otvorena za potpisivanje državama članicama Vijeća Evrope. *

* Napomena [od Sekretarijata CPT-a: 2002.]:
Dana 4. novembra 1993, dva Protokola kojima se vrše izmjene i dopune Konvencije su otvorena za potpisivanje.
Protokol br. 1 "otvara" Konvenciju time što omogućava da Komitet ministara Vijeća Evrope može pozvati države koje nisu članice Vijeća Evrope da pristupe Konvenciji. Protokol br. 2 uvodi amandmane tehničke prirode. Unijeta je odredba kojom se članovi CPT dijele u dvije grupe radi izbora, sa ciljem da se omogući zamjena polovine članova Komiteta svake dve godine. Protokolom je takođe predviđeno da članovi CPT mogu biti birani još dva puta umjesto jedanput kako je to sada.
Ovi Protokoli su stupili na snagu 1. marta 2002.

2. Razlozi koji su doveli do stvaranja nove Konvencije

12. Nacionalna zakonodavstva i nekoliko međunarodnih instrumenata zabranjuju mučenje i neljudsko ili ponižavajuće postupanje ili kažnjavanje. Iskustvo je, međutim, pokazalo da postoji potreba za širim i efikasnijim međunarodnim mjerama, posebno kada je u pitanju zaštita osoba lišenih slobode.

13. U okviru Vijeća Evrope sistem nadzora uspostavljen Konvencijom o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda od 4. novembra 1950. ostvario je značajne rezultate. Ocijenjeno je da sistem zasnovan na tužbama pojedinaca ili država o uočenom kršenju ljudskih prava može efikasno biti dopunjen vansudskim mehanizmima preventivnog karaktera, čiji bi zadatak bio ispitati postupanje prema osobama lišenim slobode s ciljem da se, ukoliko je potrebno, pojača zaštita tih osoba od mučenja i neljudskog ili ponižavajućeg postupanja ili kažnjavanja.

14. Iz ovih razloga ova Konvencija uspostavlja Komitet koji može posjetiti bilo koje mjesto u okviru nadležnosti Strana ugovornica u kojima su javne vlasti lišile slobode te osobe.

3. Osnovne karakteristike novog sistema

15. Kao što je navedeno u stavovima 13 i 14, zadatak Komiteta je da sprovodi posjete i da, kada je to potrebno, predloži poboljšanje zaštite osoba lišenih slobode od mučenja i Neljudskog ili ponižavajućeg postupanja ili mučenja.

16. Članovi obavljaju svoje dužnosti u ličnom svojstvu i biraju se iz redova osoba visokih moralnih kvaliteta koje su priznati stručnjaci za oblast ljudskih prava ili koje imaju profesionalno iskustvo u oblastima regulisanim ovom Konvencijom. Ukoliko Komitet smatra da je to potrebno, mogu mu pomagati stručnjaci iz odgovarajućih oblasti.

17. Komitet ne treba imati nikakvu sudsku ulogu; nije na njemu da presuđuje da li su se počinila kršenja relevantnih međunarodnih instrumenata. U skladu sa tim Komitet će se uzdržavati od tumačenja ovih instrumenata bilo globalno, bilo u odnosu na konkretne činjenice.

18. Prilikom odlučivanja da li postoji potreba da se učini preporuka, Komitet će, naravno morati procijeniti činjenice do kojih je došao u toku posjeta. Kako Komitet nije nadležan da sasluša svjedoke u skladu sa opštim principima sudskog postupka, neće biti dovoljno osnova da se učini preporuka ukoliko su činjenice nejasne i postoji potreba za daljom istragom. U takvim slučajevima, Komitet može o tome obavijestiti državu ugovornicu u pitanju i predložiti da se dalja istraga sprovede na nacionalnom nivou i zatražiti da bude redovno obavještavan o rezultatima istrage.

19. Komitet može predložiti da se mjesta već posjećena ponovo posjete radi praćenja situacije.

20. Komitet i država ugovornica u pitanju imaju obavezu saradivati po pitanjima primjene Konvencije. Svrha Komiteta nije da osuđuje države ugovornice već da, u duhu saradnje i putem savjeta, teži eventualnom poboljšanju zaštite osoba lišenih slobode.

4. Napomene o odredbama konvencije

Preambula

21. Preambula daje razloge koji su doveli do toga da Države članice Vijeća Evrope usvoje ovu Konvenciju i navodi njenu svrhu (vidi Poglavlja 1 do 3).

22. Podsjećanje na član 3. Evropske konvencije o ljudskim pravima pruža Komitetu polazište za razmatranje situacija koje mogu dovesti do mučenja ili ponižavajućeg postupanja ili kažnjavanja (vidi dolje navedene stavove 26. i 27.).

Član 1.

23. Ovaj član uspostavlja tijelo koje sprovodi posjete i svrhu ovih posjeta. Na ovaj način se opisuju glavni zadaci Evropskog komiteta za sprečavanje mučenja i neljudskog ili ponižavajućeg postupanja ili kažnjavanja.

24. Pojam “lišavanje slobode” u duhu ove Konvencije treba razumjeti u okviru značenja člana 5. Evropske konvencije o ljudskim pravima kao što to pojašnjavaju predsjedani Evropskog suda i Komisije o ljudskim pravima. Međutim, razlika između “zakonitog” i “nezakonitog” lišavanja slobode koja proističe iz člana 5. je nebitna u odnosu na nadležnost Komiteta.

25. Kao što je već naglašeno u stavu 17, Komitet nema sudsku ulogu: njegovi članovi ne moraju biti pravnici, njegove preporuke ne obavezuju državu ugovornicu u pitanju i Komitet ne izražava svoje stavove o tumačenju pravnih termina. Njegov zadatak je cisto preventivne prirode. On će sprovoditi posjete s ciljem da se ustanove činjenice i, ukoliko je potrebno, na osnovu informacija koje je prilikom tih posjeta dobio, da preporuke koje imaju za cilj povećati zaštitu osoba lišenih slobode od mučenja i neljudskog ili ponižavajućeg postupanja ili kažnjavanja.

26. Zabrana mučenja i neljudskog ili ponižavajućeg postupanja ili kažnjavanja je opšti međunarodni standard koji se, iako u različitoj formi, može naći u raznim međunarodnim instrumentima, kao u slučaju člana 3. Evropske konvencije o ljudskim pravima.

27. Predesani Suda i Komisije o ljudskim pravima člana 3. pružaju Komitetu izvor kojim se rukovodi. Međutim, aktivnosti Komiteta su usmjerene na prevenciju u budućnosti prije nego na primjenu pravnih instrumenata na postojeće okolnosti. Komitet se ne smije miješati u tumačenje i primjenu člana 3.

Član 2.

28. Ovom odredbom Strane ugovornice Konvencije se obavezuju da dozvole posjete u svakom mjestu u okviru njihovih nadležnosti u kojima se nalazi jedna ili više osoba koje je javna vlast lišila slobode. Nevažno je da li je to lišavanje zasnovano na formalnoj odluci ili ne.

29. Posjete se mogu obavljati u svim okolnostima. Konvencija se ne primjenjuje samo u vrijeme mira, već i u vrijeme rata ili nekog drugog vanrednog stanja. Nadležnost Komiteta je, međutim, ograničena u odnosu na mjesta koja može posjetiti odredbama člana 17, stav 3 (vidi dolje navedeni stav 93).

30. Posjete se mogu organizovati u bilo kom mjestu u kome se nalaze osobe lišene slobode, bez obzira iz kojih razloga su one pritvorene. Konvencija se stoga primjenjuje na mjesta u kojima se ove osobe, na primjer, nalaze u pritvoru, ili su uhapšene zbog počinjenog prekršaja, zatim mogu biti u administrativnom pritvoru, ili su internirane iz medicinskih razloga ili su pak u pitanju maloljetnici koje je javna vlast lišila slobode. Ova Konvencija takođe pokriva i slučajeve kada pritvor vrše predstavnici vojnih vlasti.

31. Posjete mjestima u kojima su osobe lišene slobode zbog svog duševnog stanja zahtijevaju pažljive pripreme i postupanje, na primjer u odnosu na profesionalne kvalifikacije i iskustvo onih koji su izabrani da obavljaju posjete i način na koji se to čini. Štaviše, Komitet će bez sumnje željeti da, prilikom obavljanja posjeta, uzme u obzir odgovarajuće Preporuke koje je usvojio Komitet ministara.

32. Posjete se mogu obavljati u privatnim (zdravstvenim) ustanovama i onima kojima upravlja javna vlast. Kriterij kojim se Komitet rukovodi je da li je čin lišavanja slobode izveden od strane javnih vlasti. U skladu sa tim, Komitet će obavljati posjete samo kada su u pitanju osobe koje je javna vlast lišila slobode, a ne i kad su u pitanju osobe koje su se dobrovoljno podvrgle ljekarskom nadzoru. Međutim u tom slučaju, Komitet se mora uvjeriti da je to zaista bila želja pacijenata.

Član 3.

33. Kao što je navedeno u opštim napomenama (vidi poglavlja 2. i 3), ova Konvencija predstavlja vansudski sistem preventivnog karaktera. Nije zadatak Komiteta da osudi države zbog kršenja, već da sa njima saraduje u povećanju zaštite osoba lišenih slobode. Da bi se naglasio duh odnosa između Komiteta i strana ugovornica, član 3. sadrži opštu odredbu o saradnji.

34. Princip saradnje se primjenjuje na sve faze aktivnosti Komiteta. On je od posebne važnosti u odnosu na neke odredbe Konvencije, kao na primjer na članove 2, 8, 9 i 10.

Očekuje se da će Komitet iskoristiti nacionalnu ekspertizu koju su mu omogućile Strane ugovornice radi boljeg obavljanja njegovih dužnosti, posebno u toku posjeta (vidi dolje pomenute stavove 64. i 65.).

Član 4.

Stav 1.

35. Komitet sačinjava onoliko članova koliko ima Strana ugovornica. Ova odredba je inspirisana prvim dijelom člana 20. Evropske konvencije o ljudskim pravima.

Stav 2.

36. Što se tiče kvalifikacija članova Komiteta naglašeno je u stavu 2. da će se oni birati iz redova osoba visokih moralnih kvaliteta koje su priznati stručnjaci za oblast ljudskih prava ili koje imaju profesionalno iskustvo u oblastima regulisanim ovom Konvencijom. Nije potrebno detaljno navoditi koje su to oblasti iz kojih se mogu birati članovi Komiteta. Jasno je da oni ne moraju biti pravnici. Bilo bi poželjno kada bi Komitet uključivao članove koji imaju iskustva u upravljanju zatvorima i iz raznih medicinskih oblasti koje su bitne za postupanje prema osobama lišenim slobode. Ovo će učiniti dijalog između država ugovornica i Komiteta efikasnijim i olakšati Komitetu da donese konkretne prijedloge.

Stav 3.

37. Ova odredba odgovara posljednjem dijelu člana 20. Evropske konvencije o ljudskim pravima.

Stav 4.

38. Ovaj stav traži da članovi budu izabrani u ličom svojstvu, da su nezavisni i nepristrasni i da su na raspolaganju Komitetu radi efikasnog obavljanja svojih dužnosti. Saglasno ovome, valja očekivati da kandidati čiji liči interes nije s ovim zadacima usklađen, odnosno koji ne mogu zadovoljiti gore navedene principe, neće biti ni predlagani za izbor u Komitet. Može se takođe očekivati da član Komiteta koji bude suočen u određenoj konkretnoj situaciji s problemima ove vrste neće učestvovati u aktivnostima Komiteta vezanim za konkretan slučaj.

Član 5.Stav 1.

39. Postupak po kome se biraju članovi Komiteta je u osnovi isti kao onaj koji predviđa član 21. Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava u vezi izbora članova Komisije.

Stav 2.

40. Smatra se odgovarajućim da se isti izborni postupak primjenjuje radi popunjavanja upražnjenih mjesta (smrt ili ostavka nekog člana).

Stav 3.

41. Mandat je određen na četiri godine, sa mogućnošću samo jednog reizbora. **

42. Ova odredba je sačinjena da bi se Komitet djelimično obnovio po isteku perioda od dvije godine. Postupak ovde naveden je inspirisan odgovarajućim odredbama članova 22. i 40. Evropske konvencije o ljudskim pravima .

** Napomena [od Sekretarijata CPT-a; 2002.]:
Stupanjem na snagu Protokola br. 2 članovi CPT se mogu birati još dva puta na istu dužnost.

Član 6.

Stav 1.

43. Imajući u vidu posebne karakteristike zaduženja Komiteta kao što to ova Konvencija nalaže, određeno je da će se Komitet sastajati na sjednicama zatvorenim za javnost. Ova odredba je u saglasnosti s principom sadržanim u članu 11. da su informacije koje Komitet prikupi vezano za posjete, njegov izveštaj i savjetovanje sa državom ugovornicom povjerljive prirode.

44. Shodno zahtjevima iz člana 10, stav 2. odluke Komiteta će donositi većina prisutnih članova. Za kvorum je potrebno prisustvo većine članova.

Stav 2.

45. Ovaj stav predviđa, u skladu sa međunarodnom praksom, da Komitet sam sastavlja svoja proceduralna pravila. Ta pravila regulišu pitanja organizacione prirode, uključujući izbor predsjedavajućeg.

Stav 3.

46. Ova odredba koja navodi da Generalni sekretar obezbjeđuje rad Sekretarijata Komiteta inspirisana je uobičajenom praksom ove organizacije.

Član 7.

Stav 1.

47. Ovaj stav određuje da je odgovornost Komiteta da organizuje posjete mjestima pomenutim u članu 2. ove Konvencije. On takođe navodi da Komitet može organizovati periodične posjete kao i ad hoc posjete.

48. Kad su u pitanju periodične posjete, da bi one bile efikasne Komitet mora da vodi računa o broju mjesta koja treba da poseti u državi u pitanju. Komitet, takođe, mora da osigura, koliko god je moguće, da se sve zemlje posjćuju na pravičnoj osnovi. Osim toga, programi periodičnih posjeta ne mogu, iz praktičnih razloga, da uključuju sistemske posjete svim mjestima u kojima se nalaze osobe lišene slobode. Komitet treba da izvjesnu prednost dâ ad hoc posjetama koje, po njegovom mišljenju, okolnosti zahtevaju.

49. U odnosu na ad hoc posjete Komitet zadržava pravo diskrecije o tome kada smatra da ih je potrebno sprovesti i elementima na kojima se posjete zasnivaju. Stoga, iako Komitet ne treba da se bavi ispitivanjem pojedinacnih tužbi (o čemu je već sačinjena odredba u Evropskoj konvenciji o ljudskim pravima), on mora imati slobodu da na osnovu izjava pojedinaca ili grupa pojedinaca procijeni da li da nastavi sa obavljanjem svojih dužnosti. On mora imati slično pravo diskrecije u slučaju kada Strana ugovonica izrazi želju da Komitet obavijesti posjetu u okviru njene nadležnosti da bi ispitao određene tvrdnje i razjasnio situaciju.

Stav 2.

50. Posjete ne moraju sprovoditi svi članovi Komiteta; samo u izuzetnim situacijama će svi članovi Komiteta obavljati posjete. Zbog toga je i sačinjena odredba u stavu 2. u kojoj se kaže da posjete obavljaju bar dva člana. Međutim, u izuzetnim slučajevima, Komitet može predstavljati samo jedan njegov član, npr. prilikom ad hoc posjeta urgentne prirode, kada je samo jedan član na raspolaganju Komitetu.

51. Ukoliko Komitet smatra da je to neophodno, mogu mu pomagati stručnjaci i prevodioci. Ideja je u tome da se Komitetu pomogne na taj način što će mu se priključiti osobe koje, na primjer, imaju iskustva u misijama humanitarne prirode, medicinski su radnici ili imaju posebno iskustvo u postupanju prema zatvorenicima ili u funkcionisanju zatvorskih režima i kada to okolnosti zahtijevaju, u ophođenju sa mladim osobama.

52. Prilikom organizovanja posjeta, Komitet će imati u vidu da je neophodno da dobro poznaje situaciju u državi u pitanju, kao i jezik te države.

53. Član ili članovi Komiteta koji su izabrani da obavljaju posete bice ovlašteni da uspostavljaju kontakte sa predstavnicima nacionalnih vlasti. Oni će biti odgovorni za obavljanje posjete i za sve zaključke koje će po završetku posjeta podnijeti Komitetu.

Član 8.

54. Sa izuzetkom stava 1, u kome riječ "Komitet" znači plenarni Komitet, pominjanje "Komiteta" u ovom članu (kao i u članovima 3, 9, 14, stav 3 i članu 17, stav 3) odnosi se na delegaciju koja obavlja posjetu u ime Komiteta.

Stav 1.

55. Time što su ratifikovale ovu Konvenciju, Države ugovornice imaju obavezu da dozvole obavljanje posjeta u bilo kom mjestu koje je u okviru njihovih nadležnosti. Svrha ove odredbe je da odredi modalitete po kojima se započinje postupak posjeta. Prije nego što dođe do posjete Komitet obavještava vladu Strane u pitanju o svojim namjerama (vidi član 15). Po upućivanju takvog obavještenja on može u bilo koje doba posjetiti bilo koje mjesto pomenuto u članu 2. ove Konvencije.

Neophodno je da Komitet i svaka Strana ugovornica dođu do zadovoljavajućeg rješenja kada su u pitanju akreditivi i način identifikacije svakog člana tima koji je u posjeti.

56. Ova odredba ne određuje koliki period vremena treba da prođe (npr. 24 ili 48 sati) od slanja obavještenja i trenutka kada se posjeta odigrava. Ipak, postoje i situacije kada se posjeta obavlja neposredno po uručivanju takvog obavještenja. Međutim, kao opšte pravilo i imajući u vidu princip saradnje postavljen u članu 3, Komitet treba da državi u pitanju pruži dovoljno vremena da obezbjedi da posjeta bude što efikasnija. Sa druge strane, Komitet će pristupiti posjetama u razumnom vremenskom roku od dana uručivanja obavještenja.

57. U istom duhu saradnje, u slučajevima kada ovo obavještenje samo najavljuje namjeru Komiteta da sprovede posjetu državi ugovornici, bez navođenja datuma i mjesta u koje će doći, očekuje se da Komitet naknadno pruži sve detalje prije nego što se započne sa posjetama.

58. Obavještenje treba da sadrži i imena članova Komiteta i stručnjaka koji učestvuju u posjetama, prevodilaca i ostalog pratećeg osoblja, kao i imena mjesta koje Komitet želi posjetiti. Međutim, činjenica da se u obavještenju navode određene ustanove ne isključuje mogućnost posjete drugim ustanovama koje Komitet naknadno izrazi želju da posjeti.

59. Na kraju, Komitet mora imati na umu da posjete zatvorskim ustanovama koje su pod strogim obezbjeđenjem iziskuju pažljivu pripremu.

Stav 2.

60. Podrazumijeva se, imajući u vidu specifičnost posjeta koje Komitet želi da sprovede, da se ovaj stav primjenjuje podjednako prije, za vrijeme i poslije posjeta. Ovaj stav sadrži listu olakšica koje Strana ugovornica treba da pruži Komitetu. Takođe se podrazumijeva da će Strana ugovornica pružiti i sve ostale usluge Komitetu koje su mu neophodne radi sprovođenja datih mu zaduženja.

61. Prema podstavu (a) koji treba tumačiti u sprezi sa članovima 2 i 16, uslovi koje propisuju Strane ugovornice u odnosu na imigraciona pitanja (npr. vize) ne mogu se primjenjivati na članove tima koji je u posjeti (shodno članu 14, stav 3. u odnosu na stručnjake i ostale osobe koje pomažu u radu Komiteta). Podrazumijeva se da pravo kretanja bez ograničenja ne pruža članovima Komiteta i njegovim stručnjacima opštu slobodu kretanja u okviru područja u kojima je kretanje ograničeno iz razloga narodne odbrane (vidi član 9.)

62. Prema podstavu (b) svaka Strana ugovornica mora Komitetu dostaviti listu mjesta koja su u okviru njene nadležnosti i u kojima se nalaze osobe lišene slobode, navodeći prirodu ustanove (zatvor, policijska stanica, bolnica itd.). Podrazumijeva se da, prilikom sastavljanja tog spiska, Država u pitanju može pružiti i opšti opis mjesta u kojima je moguće da povremeno borave osobe lišene slobode, kao na primjer, svih policijskih stanica ili vojnih kasarni, uz spisak svih stalnih mjesta u kojima se nalaze osobe lišene slobode, kao što su zatvori ili ustanove za liječenje duševnih bolesnika. Predviđeno je da Komitet može na kraju zatražiti potpuni spisak svih mjesta na teritoriji koju želi posjetiti, a koja je u nadležnosti države ugovornice. Sa druge strane, Država ugovornica ne mora podnijeti spisak sa imenima svih zatvorenika. Ako, iz posebnih razloga, Komitet želi da dobije informacije o nekoj određenoj osobi (uključujući i mjesto pritvora te osobe), on to može zatražiti u skladu sa podstavom (d) stava 2.

63. Podstav (c) naglašava da članovi Komiteta imaju slobodu kretanja, posebno unutar mjesta pomenutih u članu 2. Ali ova odredba ne isključuje mogućnost da članove Komiteta prati službenik Države ugovornice, radi pružanja eventualne pomoći prilikom posjeta (vidi član 15). Država ugovornica može posebno zatražiti da Komitet prati viši oficir prilikom posjete mjestima koja su iz razloga narodne odbrane vojna tajna ili koja uživaju posebnu zaštitu iz razloga državne bezbjednosti (vidi član 9). Međutim, taj pratilac ne smije biti prisutan prilikom obavljanja razgovora koji su pomenuti u stavu 3. ovog člana.

64. Podstav (d) obavezuje Stranu ugovornicu da Komitetu pruži informacije koje su mu dostupne da bi Komitet mogao da obavlja svoje dužnosti. Pristup informacijama je od velikog značaja za Komitet. Istovremeno, priznaje da se u Državama članicama primjenjuju određena pravila koja se odnose na otkrivanje informacija. U skladu sa tim, Komitet je sa svoje strane obavezan da, prilikom traženja informacija od Strana ugovornica, poštuje pravila nacionalnog zakonodavstva i profesionalnog morala (posebno pravila koja se odnose na zaštitu podataka i ljekarske tajne). Smatra se da će se eventualne poteškoće rješavati u duhu međusobnog razumijevanja i saradnje na čemu se i zasniva ova Konvencija.

65. Strane ugovornice same odlučuju u kojoj će formi (originali ili prepisi dokumenata) dostaviti tražene informacije Komitetu.

Stav 3.

66. Prema ovom stavu Komitet može da sa osobama lišenim slobode razgovara nasamo. Radi obavljanja ovih razgovora on može da sam bira prevodioce i ne smije se podvrgnuti vremenskom ograničenju.

Komitet treba obratiti posebnu pažnju na broj, stručne kvalifikacije i jezičke sposobnosti osobe ili osoba koje vode razgovore sa duševno oboljelim pacijentima (vidi gore navedeni stav 31).

67. Smatra se da osoba koja je lišena slobode nije obavezna da stupi u kontakt sa Komitetom, s tim što Komitet mora imati piliku da se sam uvjeri da je u pitanju slobodan izbor osobe u pitanju.

Stav 4.

68. Kada se pominju osobe sa kojima Komitet može da uspostavi kontakt radi dobijanja informacija, misli se na članove porodice, advokate, doktore i ljekarsko osoblje osoba lišenih slobode. Ali nijedno privatno lice nema obavezu da razgovara sa članovima Komiteta.

69. Međutim, ovo pravo koje je povjereno Komitetu ne ovlašćuje ga da organizuje formalna saslušanja u pravnom smislu koja uključuju i sve uslove pravnog postupka. Na primjer, niko nema obavezu da pod zakletvom pruži relevantne dokaze.

Stav 5.

70. Ovaj stav omogućuje Komitetu da sam donosi određena zapažanja u toku posjeta. Ovu mogućnost treba iskoristiti samo u izuzetnim slučajevima (npr. kad postoji hitna potreba da se poboljša tretman osoba lišenih slobode). Ovo ne oslobađa Komitet obaveze da sačini završni izvještaj kao što je predviđeno u članu 10.

Član 9.

71. Ovaj član priznaje pravo Strane ugovornice, bez obzira na obavezu da Komitetu dozvoli sprovođenje posjete, da zbog izuzetnih okolnosti odloži posjetu ili ograniči pristup Komitetu određenim mjestima. Stav 1 navodi koje su ove izuzetne okolnosti, ograničavajući ih na sljedeće situacije:

- zaštita narodne odbrane;
- zaštita javne bezbjednosti koja, kako je predviđeno, uključuje i urgentnu potrebu da se spriječe ozbiljna krivična djela;
- ozbiljni nemiri u zatvorima i ostalim mjestima u kojima se nalaze osobe lišene slobode;
- situacije kada bi posjeta određenim osobama, imajući u vidu njihovo zdravstveno (uključujući i duševno) stanje, samo pogoršala njihovo zdravlje;
- kada je u toku hitno saslušanje i istraga vezano za ozbiljno krivično delo.

72. Strana ugovornica koja želi da se pozove na odredbe člana 9. dužna je da Komitetu predstavi date okolnosti. Komitet i Strana ugovornica će potom, kako to stav 2 nalaže, započeti konsultacije da bi se razjasnile okolnosti koje je Strana ugovornica navela i njihova veza sa prijedlozima upućenim od strane Komiteta shodno članu 8. Komitet i Strana ugovornica su obavezni (ovo je pravi primjer saradnje koju predviđa član 3.) da pronađu rješenje o načinima na kojima će Komitet biti u mogućnosti da obavi svoje dužnosti na brz i efikasan način. Jedna od mogućnosti navedenih u ovom članu je, na primjer, da ukoliko je uložen prigovor iz razloga nacionalne bezbjednosti vezano za posjetu određenom mjestu treba uključiti mogućnost da se osobe koje Komitet predlaže da posjeti prebace u neko drugo mjesto. Ovaj stav takode predviđa da, kada je odložena posjeta nekom mjestu, Strana ugovornica će Komitetu dostaviti potpune informacije o osobama koje su u tim mjestima lišene slobode.

Član 10.

Stav 1.

73. Ovaj stav se odnosi na izvještaj koji Komitet sastavlja poslije svake posjete. On se zasniva na činjeničnom stanju utvrđenom prilikom posjeta, uzimajući u obzir sve primjedbe koje mu Država u pitanju može uputiti. Izvještaj takode sadrži preporuke Komiteta s ciljem da se poveća zaštita osoba lišenih slobode. Podrazumijeva se da izvještaj koji se dostavlja Državi u pitanju ne mora da sadrži sve informacije do kojih je Komitet došao prilikom posjete (npr. zapis razgovora sa zatvoreniciima).

Stav 2.

74. U pojedinim slučajevima koji se navode u ovom stavu Komitet može, nakon što je Država u pitanju imala priliku da objelodani svoje stavove, dati izjavu za javnost. Ova izuzetna nadležnost Komiteta može se iskoristiti samo kada Država ugovornica odbije da saraduje i da poboljša situaciju shodno preporukama Komiteta. S obzirom na značaj takve odluke, nju može donijeti samo ograničena većina. Prije nego što se odluči da upotrijebi ovo sredstvo, Komitet treba da uzme u obzir sve poteškoće koje su dovele do toga da Država ugovornica odbije da poboljša situaciju.

75. Komitet zadržava diskreciono pravo da odluči koje će informacije objelodaniti, vodeći računa o tome da ne otkrije informacije koje su mu pružene u povjerljivosti. On takođe mora imati u vidu da je preporučivo da se ne otkrivaju informacije koje se odnose na istragu u toku.

Član 11.

Stav 1.

76. Ova odredba određuje princip povjerljivosti u radu Komiteta. "Informacije koje Komitet prikupi" se mogu sastojati od činjenica koje je on sam uočio, informacija koje je dobio od spoljnih izvora i informacija koje je sam prikupio.

Stav 2.

77. Ova odredba kazuje da kad god to strana ugovornica u pitanju zatraži, Komitet objavljuje izvještaj uz bilo koji komentar koji Država želi da priloži. Ako Država u pitanju sama objavi izvještaj, on mora biti publikovan u cjelini.

Stav 3.

78. Ovaj stav predviđa da se ne objavljuju nikakvi lični podaci bez izričitog pristanka osobe u pitanju. Ali ovo ne isključuje mogućnost objavljivanja tih podataka ukoliko se ne otkriva identitet osobe u pitanju ili se on ne može naslutiti iz konteksta.

Član 12.

79. Svake godine Komitet dostavlja opšti izvještaj o svojim aktivnostima Komitetu ministara. Izvještaj, koji se potom prenosi Skupštini i objavljuje u javnosti, sadrži informacije o organizaciji i načinu rada Komiteta i njegovim aktivnostima, uz poseban osvrt na Države koje su posjećene. Prilikom pripremanja svog izvještaja Komitet se, naravno, mora povinovati odredbama člana 2 koje se odnose na povjerljiv karakter određenih vrsta informacija i podataka.

Član 13.

80. U skladu sa ovom odredbom, članovi Komiteta, stručnjaci i druge osobe koje pomažu u radu Komiteta moraju poštovati princip povjerljivosti čak i ako im je mandat istekao. Ovo se odnosi na sve činjenice ili informacije do kojih su članovi Komiteta ili druge osobe došli za vreme vršenja svojih dužnosti prilikom sprovođenja posjeta, ili u nekom drugom trenutku.

Član 14.

Stav 1.

81. Ova odredba postavlja princip po kome će imena osoba koje pomažu u radu Komiteta biti navedena u obavještenju o posjeti iz člana 8, stav 1.

Stav 2.

82. Stručnjake obavezuju isti principi nezavisnosti, nepristrasnosti i raspoloživosti kao i članove Komiteta (vidi član 4, stav 4). Oni djeluju po uputstvima i pod upravom Komiteta.

Stav 3.

83. Ovaj stav utvrđuje uslove po kojima država može odbiti da osobi koja pomaže u radu Komiteta omogući da učestvuje u posjetama ili u nekoj određenoj posjeti, u mjestu koje je u njenoj nadležnosti.

84. Ovo pravo se može vršiti samo u izuzetnim slučajevima i u ranoj fazi posjeta. Tako Država, nakon što je dobila odgovarajuće informacije, može odbiti takvu osobu samo ako, po njenom mišljenju, ona ne zadovoljava uslove navedene u stavu 2 ovog člana ili članu 13. Ovo može biti slučaj ako je osoba u pitanju pokazala da ima predrasude prema toj Državi ili ako je, u nekoj drugoj prilici, prekršila pravilo povjerljivosti.

85. Kada Država izjavi da određena osoba ne može učestvovati u posjeti, Komitet ima pravo da zatraži objašnjenje, podrazumijevajući da će njegov upit i odgovor biti povjerljivi.

86. Takav dogovor može pomoći Komitetu da imenuje druge osobe koje bi mu pomagale u radu.

Član 15.

87. Da bi se olakšao postupak dostavljanja obavještenja iz člana 8, stav 1. ove Konvencije, ova odredba obavezuje Strane ugovornice da upoznaju Komitet sa nazivom vlasti kojoj treba upućivati ta obavještenja. Strana ugovornica takođe mora obavijestiti Komitet o imenu oficira za vezu koga ona može odrediti da bi se zadaci Komiteta prilikom posjeta olakšali.

Član 16.

88. Ovaj član se bavi povlasticama i imunitetom koje uživa Komitet, njegovih članovi i stručnjaci. Inspirisan je članom 59. Evropske konvencije o ljudskim pravima i drugim i četvrtim protokolom Generalnog sporazuma o povlasticama i imunitetu Vijeća Evrope.

Član 17.

Stav 1.

89. Ovaj stav predviđa da se na ovu Konvencija ne može pozivati s ciljem da se opravda ograničenje zaštite koju obezbeđuju međunarodni instrumenti ili domaće zakonodavstvo. Ova Konvencija je samo jedna od više mjera usmjerenih ka sprečavanju mučenja i povećanju zaštite lica koja su lišena slobode.

90. Činjenica da državne vlasti mogu imati ovlaštenja da sprovode istragu u mjestima pokrivenim ovom Konvencijom ne utiče na odluku Komiteta da obavi posjete. Međutim, u duhu saradnje koja uslovljava primjenu ove Konvencije, Komitet može poželjeti da stupi u kontakt sa tim državnim vlastima prije nego što donese odluku (vidi stav 33. i 34.)

Stav 2.

91. Ovaj stav govori o posebnom odnosu između ove Konvencije i Evropske konvencije o ljudskim pravima, čije su strane ugovornice sve države članice Vijeća Evrope i povezanosti sa potonjom kao što je navedeno u preambuli. Ovime se ne utiče na obaveze Strana ugovornica Evropske konvencije o ljudskim pravima, niti na nadležnost koju ta Konvencija povjerava Sudu, Komisiji za ljudska prava i Komitetu ministara. U skladu sa gore pomenutim i poštujući utvrđenu nadležnost ovih tijela, Komitet koga predviđa ova Konvencija neće se baviti pitanjima pokrenutim u postupcima koji su započeti prije njegovog osnivanja i još uvijek su u toku, i neće sam tumačiti odredbe Evropske konvencije o ljudskim pravima.

92. Posebno se umanjuje izuzetan značaj prava na pojedinačnu peticiju koju predviđa član 25. Evropske konvencije o ljudskim pravima. Ukoliko osoba čiji slučaj ispituje Komitet naknadno uloži peticiju na osnovu člana 27, stav 1 (b) Evropske konvencije o ljudskim pravima Komisiji za ljudska prava zbog toga što je bio žrtva nasilja koje predstavlja kršenje te Konvencije, nije predviđeno, u skladu sa gore pomenutim, da se njegova molba uzme u razmatranje.

Stav 3.

93. Iz člana 2. slijedi da se Konvencija primjenjuje i u miru i ratu. Međutim, neophodno je uzeti u obzir i druge međunarodne instrumente, posebno Ženevske konvencije od 12. avgusta 1949 i Protokole od 8. juna 1977. U slučaju oružanih sukoba (međunarodnih ili nemeđunarodnih) Ženevske konvencije imaju prednost primjene; to znači da će posjete sprovesti delegati ili predstavnici Međunarodnog komiteta Crvenog krsta (MKCK) Međutim, novoformljeni Komitet može nastaviti sa posjetama određenim mjestima u kojima (posebno u slučaju nemeđunarodnih oružanih sukoba) MKCK ne sprovodi posjete “efikasno” ili na “redovnoj osnovi”.

94. Tvorci ove Konvencije su odlučili da naglase razliku u odnosu na Ženevske konvencije, ne samo zbog toga što MKCK ima posebne nadležnosti i iskustvo, već i zbog toga što potonji vrši dužnosti i koristi metode slične onima koje obavlja novoformljeni Komitet, tako da je neophodno naglasiti nadležnosti svakog od ova dva tijela.

Članovi 18. do 23.

95. Ovi članovi, koji sadrže završne odredbe Konvencije, odgovaraju modelu koji je usvojio Komitet ministara Vijeća Evrope.

Što se tice člana 21, treba naglasiti da je izabrana opcija koja isključuje mogućnost stavljanja rezervi.

Za dodatne informacije:

Secretariat of the CPT
Council of Europe
F-67075 Strasbourg Cedex
France / Francuska

Tel.: +33 (0)3 88 41 20 00
Fax: +33 (0)3 88 41 27 72
E-mail: cptdoc@coe.int
Internet: www.cpt.coe.int

Engleski i francuski jezik: službene verzije.
Ostali jezici: prevodi.

Strazbur, septembar 2002
Fotografija na naslovnoj strani: © Vijeće Evrope